

Hồi 26

Tầm Trong Kén - Bướm Ngoài Trời

Các tay lên trán, nằm duỗi dài trên tràng kỷ, Quân Bình suy nghĩ mông lung. Cuộc diện với sư tôn Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát khiến thần trí chàng bất giác trở nên hỗn độn, không định hướng được.

Buông một tiếng thở dài, Quân Bình tự hỏi thầm:

- “Đó là sư tôn của mình chẳng? Tất cả đều đúng nhưng sao cảm nhận của mình vẫn có gì đó khôngthừa nhận người là sư phụ. Phải chăng thời gian khiến ta thay đổi ư?”

Ý niệm đó phải khiến chàng nhú mào.

Quân Bình cố hình dung lại tất cả những gì trong thảo xá. Chàng bặm răng vào môi rồi lẩm nhẩm nói:

- “Có cái gì khiến mình linh cảm đó? Nhất định phải có một cái gì đó nên thần trí của mình mới rơi vào trạng thái mập mờ này. Tất cả đều không có gì khác với sư phụ cả, từ khuôn mặt, đến cách ngồi, nhưng mình lại mang cảm nhận mơ hồ đó không phải là sư phụ Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát. Nhất định có điều ẩn khuất gì đây.”

Quân Bình bật ngồi lên:

- “Tại sao sư phụ không biết thần tăng Đại Minh phương trượng đã viên tịch? Người có thể biết được điều đó mà, chẳng lẽ thời gian khiến thần cảm của người bị mai một?”

Rằng Quân Bình cắn vào môi. Nghĩ thầm:

- “Có cái gì ẩn khuất đằng sau cuộc diện ngộ này? Nhất định phải có một cái gì đó.”

Quân Bình sức nghĩ đến cây thiết phiến danh bất hư truyền của Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát.

Chàng thả chân xuống sàn thư sảnh, lẩm nhẩm nói:

- Chiếc thiết phiến của sư tôn.

Ý niệm còn nằm trong tâm tưởng Quân Bình thì tiếng gõ cửa dội đến thính nhĩ cắt đứt ý tưởng mông lung của chàng.

Cộc... cộc...

Quân Bình chưa kịp hỏi thì cửa của thư sảnh đã mở ra và Lan Hoa Phương Tử bước vào. Tay nàng bưng một chiếc mâm vàng, trên có bầu rượu và một chén ngọc.

Nhưng chiếc mâm vàng lẫn bầu rượu vẫn không làm Quân Bình ngạc nhiên bằng bộ cánh nàng vận. Trên người Lan Hoa Phương Tử có thể nói là một chiếc áo khoác ngoài bằng lục mỏng tang, che hờ tấm yếm đỏ phía trong, dưới ánh sáng bập loạng có thể thấy rõ từng đường nét của cơ thể nàng.

Quân Bình quá đỗi ngạc nhiên với sự xuất hiện của Lan Hoa Phương Tử trong bộ y trang khêu gợi, liền bật đứng dậy.

Lan Hoa Phương Tử cô nường.

Nàng tròn mắt nhìn chàng. Hai con ngươi của nàng quả là to và đen láy, óng ánh như hai hạt huyền châu, có thể thấy được bóng của Quân Bình.

- Huynh còn xa cách với muội à?

Quân Bình lúng túng:

- Tại hạ...

nàng bịt miệng chàng. Động tác của nàng cố ý áp sát vùng thượng đẳng vào ngực Quân Bình. Tất nhiên vùng thượng đẳng của nàng chính là vùng cấm kỵ của nữ nhân, bởi nó biểu trưng cho sự thanh bạch và tinh khiết.

Sự đụng chạm đó khiến cho Quân Bình càng bối rối hơn.

Lan Hoa Phương Tử lườm chàng:

- Đến lúc này mà chàng vẫn còn xưng hô xa cách với Lan Hoa Phương Tử ư?

Nàng bỏ tay khỏi miệng Quân Bình rồi ép chàng xuống tràng kỷ.

Nàng lườm Quân Bình:

- Chàng còn nghi ngờ thiếp à?

Quân Bình nhú mày:

- Huynh... huynh bối rối thôi.

- Sao huynh lại bối rối? Đây chẳng phải là duyên của thiếp và chàng à? Nghĩa phụ của thiếp cũng là sư tôn của chàng nói như thế mà.

- Nhưng huynh thấy quá bất ngờ.

- Cái gì đến thì phải đến thôi. Nghĩa phụ nói chỉ có sự hợp cần giữa thiếp và chàng may ra mới đảo lộn được càn khôn.

Quân Bình sửng sốt trước câu nói của nàng:

- Sao... Sư tôn nói như vậy à?

Lan Hoa Phương Tử khẽ gật đầu:

- Ngay cả thiếp cũng rất bất ngờ, nhưng vì nghĩa vì nhân mà chẳng nề đến sự thanh bạch của mình.

Nàng e lệ liếc Quân Bình:

- Hoàng thiên hậu thổ chắc cũng nghĩ đến sự thanh bạch của thiếp, nên mới trao thân xác này vào tay chàng.

- Nhưng...

nàng bịt miệng Quân Bình:

- Chàng đừng thốt những lời khách sáo nữa. Nếu cứ nói ra những lời đó, chàng không sợ thiếp buồn ư? Lan Hoa Phương Tử không nghĩ đến tiểu tiết, mang phận nữ nhân trao cho chàng, chỉ mong sau này tướng công đối xử tốt là được rồi.

Lan Hoa Phương Tử nói xong bá lấy cổ Quân Bình. Mặt đối mặt, mùi xạ hương thơm dịu dịu từ hai cánh môi nàng phả ra, chui vào thính nhĩ Quân Bình tạo ra trong nội thể một thứ cảm giác lâng lâng thật khó tả.

Quân Bình thở dài nói:

- Phương Tử... Huynh chưa từng chung đụng với nữ nhân.

- Thiếp cũng chưa từng chung đụng với nam nhân.

- Nếu vậy sao huynh và Phương Tử không chờ sau khi đến ngôi đền thiêng trở về cùng bái lạy trời đất, sư tôn rồi mới động phòng loan phụng?

Lan Hoa Phương Tử mỉm cười, lườm yêu Quân Bình:

- Muội cũng thích như huynh thôi. Muội và huynh sẽ bái lạy hoàng thiên, cúng tế song đường rồi mới trở thành phu phụ.

Quân Bình mỉm cười:

- Như thế hay hơn chứ.

Quân Bình vừa nói vừa toang gõ tay Lan Hoa Phương Tử, nhưng nàng đã nũng nịu nói:

- Nhưng đây là ý của sư tôn. Người nói chỉ khi nào Tiên Thiên Khí Công của huynh hợp với Nguyên Âm Đồng Nữ của thiếp thì mới có thể vào được đền thiêng.

Quân Bình nhướng mắt:

- Sao... Có chuyện như vậy ư?

Lan Hoa Phương Tử gật đầu:

- Sư tôn nói như vậy. Nếu như Phương Tử và chàng không hợp nhất Tiên Thiên Khí Công và Nguyên Âm Đồng Nữ thì không thể vào được đền thiêng.

- Huynh chưa từng nghe sư tôn nói điều này.

- Nhưng nghĩa phụ lại nói với muội.

Nàng nắm tay Quân Bình choàng qua vai mình. Hai mi mắt Lan Hoa Phương Tử khép hờ có vẻ chờ đợi. Dung diện của nàng ví như đang sôi trào nhựa sống chỉ chờ con bướm đang trao mật nhụy.

Nếu lhot tỏ lộ gọi mời bao nhiêu thì Quân Bình càng lúng túng bấy nhiêu. Không phải nàng xấu mà ngược lại nàng hơn cả một giai nhân tuyệt sắc, nhưng ngõ ngang còn ngăn cách Quân Bình và Lan Hoa Phương Tử.

Mùi xạ hương thơm dịu từ hai cánh môi mọng chín của nàng không ngừng phả vào mặt chàng. Trong tận cùng tâm tưởng của Quân Bình là một cảm giác nao nao kỳ lạ bởi mùi xạ hương huyền diệu đó.

Quân Bình bất giác nhìn thẳng vào mắt nàng:

Lan Hoa Phương Tử muội.

Nàng mỉm cười, nép đầu vào ngực Quân Bình. Mái tóc óng ả đen tuyền càng khiến cho Quân Bình có thêm cảm giác lạ lỳ. Theo cảm giác lạ kỳ đó thôi thúc chàng ngỡ như mình đang chìm dần vào một cảnh giới không thực. Nội cảnh giới của trí tưởng tượng với cái thực và ảo hòa quyện với nhau nhưng cảm nhận thì rõ mồn một mùi thơm da thịt lẫn những xúc cảm mơ hồ, bất giác nhưng ý niệm hỗn độn mơ hồ tan biến để thay vào đó là xúc cảm do chính bản thân của Lan Hoa Phương Tử tạo thành khóa lấp.

Dung diện của nàng đập vào mắt Quân Bình với những nét háo hức chờ đợi. Cảm xúc kia càng lúc càng dâng trào mãnh liệt, Quân Bình tự nhủ:

- “Tại sao mình lại có cảm nhận đó? Nó xuất phát từ mùi xạ hương của nàng hay xuất phát từ di huấn của sư phụ, hay tự bản thân mình.”

Ý niệm kia lướt út qua tâm niệm Quân Bình khiến chàng phải buông một tiếng thở ra trước khi quyết định hành động sau cùng giữ ranh giới lễ nghĩa hay phá vỡ nó.

Tiếng thở dài của chàng lọt vào thính nhĩ, không biết nó tác dụng gì đến Lan Hoa Phương Tử, nhưng vòng tay của nàng chợt nổi lỏng, hai mí mắt thoát nhướn lên. Đôi thu nhân trong vắt thấu tóm lấy toàn bộ diện dung của Hạ Quân Bình.

- Hạ huynh.

- Phương Tử... Huynh...

Nàng bịt miệng chàng:

- Muội biết huynh đang nghĩ gì.

Lan Hoa Phương Tử mỉm cười, nói:

- Sư tôn biết sự ngõ ngang của huynh nên gởi bầu rượu cho muội và huynh thụ lãm.

Quân Bình nhìn nàng:

- Sư tôn lo lắng như thế sao?
- Tất cả những gì người làm đều vì nghĩ đến huynh.
- Nếu vậy thì huynh phải uống để không phụ lòng sư phụ.

Lan Hoa Phương Tử mở nắp bầu rượu chốc ra chén. Nàng bưng chén rượu áo vào miệng Quân Bình:

- Muội sẽ tiếp cho huynh uống.

Trong tình huống hoàn toàn ngỡ ngàng, Quân Bình muốn tìm men rượu để khóa lấp sự lúng túng của mình, nên uống liên tục, hết chén này đến chén khác.

Men rượu khiến huyết lưu trong kinh mạch bừng nóng hằm hập, theo đó những cảm giác ngỡ ngàng cũng mất dần trong tâm trí chàng. Quân Bình nắm tay Lan Hoa Phương Tử.

Quân Bình nhìn nàng:

- Muội muội.

Hai cánh môi nàng điểm một nụ cười duyên, rồi nũng nịu nói:

- Hạ huynh say rồi.

Cùng với lời nói đó, Lan Hoa Phương Tử đẩy nhẹ vào ngực Quân Bình, ép nằm xuống tràng kỷ, hai mắt Quân Bình như nhúu hẫng lại. Chàng cố mở mắt, nhưng mí như có hai quả chùy nặng nghìn cân kéo trĩc xuống.

Lan Hoa Phương Tử chờ cho Quân Bình chẳng biết gì nữa mới đứng lên khỏi tràng kỷ. Nàng nhìn Quân Bình, thuận tay vuốt nhẹ qua trán chàng rồi nhắm nói:

- Chàng hãy nằm đây, chút nữa thôi thiếp sẽ quay lại bên chàng.

Nói xong Lan Hoa Phương Tử bước lại tấm gương đồng, trau trốt nhan sắc, dặm lại hai bờ môi mọng đỏ bởi son hồng. Trong khi nàng trang điểm thì có biết đâu trong nội thể của Quân Bình, Tiên Thiên Khí Công thuần dương chân khí của thần tăng Đại Minh bắt đầu tác dụng tổng khứ mê dược ra khỏi nội thể. Từ đỉnh đầu của Quân Bình một làn khói thật mỏng tỏa ra rồi nhanh chóng tỏa mát vào không khí.

Lan Hoa Phương Tử trang điểm xong rời tấm gương đồng, rập bước ra cửa. Nhìn lại Quân Bình một lần nữa nhưng đoán chắc đã hoàn toàn có tác dụng. Lan Hoa Phương Tử mới đóng cửa bỏ đi.

Nàng chưa đi bao lâu, Quân Bình bật ngồi dậy. Chàng nhắm nói:

- Lan Hoa cô nương chắc không biết Tiên Thiên Khí Công của thần tăng Đại Minh ví như kim ty giáp bảo vệ Quân Bình.

Quân Bình bước ra cửa thư phòng, rồi dụng Hư Hư Mê Tông Bộ bám theo Lan Hoa Phương Tử. Quả như chàng dự đoán, Lan Hoa Phương Tử thoăn thoắt rảo gót sen theo lối cũ đến gian thảo xá của Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát.

Không như lần trước đi cùng với Quân Bình. Nàng không quì mà thân nhiên bước lên bậc tam cấp rồi mở cửa bước vào thảo xá.

Quân Bình rít một luồng chân ngươi thật sâu căng phồng lồng ngực, thì triển bộ pháp Hư Hư Mê Tông Bộ, nhẹ êm như chiếc lá khô đến bên vách thảo xá của Ngọa Long Thiết Phiến Thượng Quan Gia Cát.

Chàng còn thắc mắc Lan Hoa Phương Tử đến đây để làm gì thì nghe tiếng cười khúc khích của Lan Hoa Phương Tử cất ra từ trong thảo xá dội ra. Tròng tiếu ngạo của nàng có sức gợi dục mà bất cứ nam nhân nào cũng phải xao lòng. Chính tròng tiếu ngạo kia khiến Quân Bình bất giác phải tò mò.

Gần như nín thở, Quân Bình dùng một ngón tay đâm vào ô cửa che bằng giấy hồng. Ghé mắt nhìn qua cái lỗ vừa được đâm thủng, Quân Bình ngây người, ngỡ như mặt đất dưới chân mình bỗng chốc dậy sóng âm ỳ.

Trong gian thảo xá, Lan Hoa Phương Tử đang thoát y trước mặt Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát. Trong khi nàng thoát y thì Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát nhìn chằm chằm vào tấm thân của nàng bằng cặp mắt háo hức. Tất cả hoạt cảnh diễn ra trong gian thảo xá khiến Quân Bình gần như nghẹt thở. Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát sư tôn của Quân Bình trước đây đâu có ánh mắt đậm dăng như bây giờ và càng không có tà tâm, người như một hiền giả ẩn sĩ không màng đến chuyện tục nhục trên cõi nhân sinh này. Hoạt cảnh kia khiến Quân Bình càng nghi ngờ người trong thảo xá không phải là người sư tôn của chàng.

Trong thảo xá, Lan Hoa Phương Tử đã cởi xong chiếc yếm cuối cùng. Nàng hiện ra như một con nhộng vừa chui ra khỏi vỏ kén với lớp da mịn trắng như sữa ong.

Đứng trước mặt Thiết Phiến Ngọa Long tqcg, mà nàng nói là nghĩa phụ của mình, xem chừng chẳng có chút ngại ngùng gì.

Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát ngấm thân thể Lan Hoa Phương Tử, khẽ gật đầu, nói:

- Nàng đẹp lắm.

Lan Hoa Phương Tử bước đến ngôi đèn vào lòng Thiết Phiến Ngọa Long , nũng nịu nói:

- Chàng chỉ có mỗi một câu đó khi hợp duyên với thiếp à?

Lời đối đáp của hai người khiến Quân Bình không sao hiểu nổi, mà không hiểu tất càng tò mò, dí sát vào nhìn qua cái lỗ mà quan sát.

Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát vuốt ve bờ vai Lan Hoa Phương Tử rồi sục xạo năm ngón tay trở xuống vùng bông đảo gợi mời với những đường nét gợi dục.

Y khẽ gật đầu, nói:

Lan Hoa Phương Tử khẽ gật đầu, vòng tay bá cổ lấy Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát. Nàng khẽ nói:

- Y sẽ ngủ thật lâu cho đến khi mặt trời mọc bởi mê hương của thiếp.
- Thế thì tốt.

Nàng nép đầu vào vùng ngực rộng của Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát, trong lúc tay của lão không ngừng vuốt ve vùng bông đảo gợi cảm của nàng.

Thiết Phiến Ngọa Long vừa vuốt ve Lan Hoa Phương Tử vừa nói:

- Ngày mai nàng đưa Tiểu Thần Toán Tử đến đền thiêng. Một khi y như bóng với hình. Hãy dẫn dụ y dụng kiến văn Lường Thiên Xích Thiên Can, sắp ếp lại Ngũ Hành Sinh Khắc, theo bốn số của ta. Thời gian sẽ không còn bao lâu, ta sẽ độc bá thiên hạ.

- Thiếp hiểu ý của chàng.

Thiết Phiến Ngọa Long nhìn Lan Hoa Phương Tử. Nàng bá cổ lão kéo xuống. Lan Hoa Phương Tử thoát ưỡn người với động tác trao thân gợi tình cùng với động tác đó nàng nhắm nói:

- Đặng thành bá nghiệp võ lâm, chàng có quên thiếp không?
- Làm sao quên được một trang giai nhân tài sắc vẹn toàn như nàng.

Quân Bình há hốc miệng khi vòng tay của Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát xiết chặt lấy tấm thân không một mảnh lụa che của Lan Hoa Phương Tử, với những động tác thật mạnh bạo và háo hức đầy nhục cảm.

Quân Bình tự hỏi:

- “Chuyện gì sẽ đến đây? Tại sao chuyện này lại có thể xảy ra? Thật ra họ là ai? Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát kia có phải là sư tôn của mình không, hay cũng là người giả giống mình như hai giọt nước?”

chàng lắc đầu với những ý niệm hỗn độn như mớ bông bong. Chính vào lúc Hạ Quân Bình còn đang bâng quơ với những ý niệm hỗn tạp thì trong gian thảo xá, Thượng Quan Gia Cát đã đặt nàng duỗi dài trên tràng kỷ. Y đưa tay lên như mặt.

Quân Bình nhú mày nghĩ:

- “Y làm gì vậy?”

câu hỏi đó được trả lời ngay, khi trong thảo xá, Thiết Phiến Thượng Quan Gia Cát lôi chiếc mặt nạ da người ra khỏi chân diện dung của mình. Khuôn mặt thật của y lộ ra ánh bạch lạp nhập nhòa, nhưng bấy nhiêu đó thôi cũng đủ cho Hạ Quân Bình nhận ra được chân diện thật của kẻ mạo danh.

Chàng quá phấn khích, vô hình trung buông một tiếng thở ra mà không kèm chế được.

Người kia thoát chau mày thốt lên:

- Phương Tử... Có người.

Y vừa nói vừa bật dậy thộp lấy chiếc áo trường y thanh lam, còn Lan Hoa Phương Tử cũng bật nhồm lên. Nàng nhanh miệng hỏi:

- Ai?

Quân Bình nhanh như bóng ma trời thi triển Hư Hư Mê Tông Bộ bằng mình rời thảo xá, quay lại gian thư sảnh của mình. Chàng vừa nằm lên tràng kỷ trong tư thế cũ thì chẳng bao lâu sau Lan Hoa Phương Tử đã đến.

Nàng nhẹ nhàng bước đến bên tràng kỷ, nhìn Quân Bình khẽ gọi:

- Hạ huynh... Hạ huynh...

Quân Bình tự biết mình phải làm gì. Chàng nghĩ thầm:

- “Nếu ả phát hiện ra hành tung của mình, thì chẳng biết chuyện gì xảy ra đây?”

với ý niệm đó, Quân Bình giả vờ ậm ừ vài tiếng rồi trở mình quay vào trong vách. Sự nặng nề phủ trùm lên gian thư sảnh. Trong cõi tĩnh lặng đó, Quân Bình hồi hộp khi tưởng tượng Lan Hoa Phương Tử có thể đã phát hiện ra và đương nhiên nàng sẽ để lại cho Quân Bình một cái mạng.

Sự im lặng kia không biết trôi qua bao lâu, cho đến khi Quân Bình cảm nhận rõ tiếng y trang được cởi ra, rồi tấm thân không một mảnh lụa của Lan Hoa Phương Tử áp sát vào người mình.

Quân Bình bậm môi nghĩ:

- “Lan Hoa cô nương đừng giả vờ nữa, tất cả những gì muốn biết Hạ Quân Bình đã biết.”

--- 000 ---

HẾT TẬP 4